

ateskusu efsanesi

femke dekker

CARPE
DIEM

Carpe Diem!

gün dönümü ateşi

Mirdan, ateşe bir odun daha attı. Turuncu kıvılcıklar etrafa saçılırken alevler göğe doğru yükseldi. Ravian, battaniyesinin altında kıvrıldı ve dönüp annesiyle kızkardeşinin oturduğu köşeye baktı. Yüzleri diğer köylülerin yüzleri gibi solgundu. Ateşin diğer tarafında, anne babası ve küçük kardeşleriyle oturan arkadaşı Marik'i gördü.

Birazdan ortam daha da kalabalıklaşacaktı. Çünkü gün dönümü bayramını kutlamak için ateşin başında toplanmak isteyen diğer köylüler de geleceklere. Her kış, ekinokstan bir gece önce köylüler ateş başında toplanırlardı. Ravian, gelecek olanlara yer açmak için yana kaydı.

Mirdan, hâlâ ateşin başındaydı. Elindeki kalın bir dala kütükleri hareket ettiriyor ve odun atmaya devam ediyordu.

Ağır kütükleri kaldırıp ateşin içine doğru iyice itiyordu. Sanki sıcaklığı hissetmiyor gibiydi. Ravian onun ellerine baktı. Büyük ve güçlüydüler, çok çalışmaktan nasır tutmuşlardı. Ravian'ın babasının da böyle elleri vardı.

Mirdan, kaza esnasında babasıyla beraberdi. O gün, birlikte ormana odun kesmeye gitmişlerdi. Mirdan, kendi yaptığı bir sedyeyle Ravian'ın babasını ormandan taşıyıp eve kadar getirmişti. Babasının öldüğü bu kaza uzun zaman önce olmuştu. Ama Ravian o günü asla unutmuyor ve babasını çok özliyordu.

Bazen Mirdan onu ormanda yürüyüşe çıkarırdı. Ravian'a gökyüzünde başlarının üzerinde dönen yırtıcı kuşları tanıtır ya da yenilebilir bitki ve mantarları öğretirdi. Ona yaban kuşu avlamak için nasıl sapan kullanılacağını da öğretmişti. Mirdan, onun amcasıydı ve biraz babasına da benziyordu. Fakat yetim bir çocuğun babasının yerini kim tam olarak doldurabilir ki?

Ravian battaniyesine daha sıkı sarındı. Gökyüzünde yıldızlar parıldıyordu. Ateşin yaydığı ışık, yerdeki karı aydınlatmıştı.

Birden etrafındaki seslerin kesildiğini fark etti Ravian, başını kaldırıp baktı. Meta Zarissa gelmişti. Ateşin başında duruyordu. Uzun boylu bir kadın değildi, Ravian'la hemen hemen aynı boydaydı. Ama titreyen ışık ve yüzüne düşen gölgelerle, sanki topluluğun üzerinde yükseliyor gibiydi.

Konuşmaya başladığında, ateşin tıslamasına ve patlamasına rağmen sesi net bir şekilde ınlandı. Neredeyse ezbere bildikleri o hikâyeyi tekrar anlatırken kimseden çıt ıkılmıyordu.

Meta Zarissa, her yıl kış gün dönümünden bir gece önce köylülere bu hikâyeyi anlatırdı. Hikâye, yüz yılda bir kendi küllerinden doğan ve uçarak dünyayı dolaşan Ateşkuşu hakkındaıdı. Bu kuş, yeryüzünde yardıma en çok ihtiyaç duyulan yeri arar ve orayı bulduğunda tek bir tüyünü bırakarak gözden kaybolurdu.

Son birkaç yıldır bu efsaneyi dinlemek köylüler için çok daha heyecan verici bir hale gelmişti. Çünkü Ateşkuşu'nun yeniden doğacağı yıl gitgide yaklaşıyordu. İki yıl önce, Meta Zarissa, Ateşkuşu'nun en son 98 yıl önce görüldüğünü söylemişti. Geçen yıl 99 ve şimdi de...

Ravian, heyecanla ürperdi.

Annesi, kucağında küçük kız kardeşi ile biraz ileride oturuyordu. Babaları öldüğünde kız kardeşi henüz bebektir.

Annesi kızcağızını battaniyelerle o kadar sarıp sarmalamıştı ki yüzünü zar zor görebiliyordu. Birkaç kahverengi saç teli yüzünü çevreleyen örtüden dışarı fırlamıştı. Bu gece çok sessizdi. Her zamanki gibi öksürmüyordu. Uykuya mı dalmıştı acaba? Yoksa anlatılan efsanenin büyüüne kapıldığı için hastalığının verdiği acıları unutmuş muydu?

Meta Zarissa, kollarını havaya kaldırdı. “Hiç kimse” diye mırıldandı, “Ateşkuşu’nu görmedi. Belki gölgesini ya da kuyruğunun bir kısmını gören olmuştur. Ancak kimse tam olarak neye benzediğini bilmiyor. Yine de her yüz yılda bir, şanslı birileri onun tüyünü bulur. Tüyü tanımak kolaydır...” Yüzlerden oluşan çembere bakmak için durakladı. “Çünkü bu tüy daha önce gördüğünüz tüm tüylerden çok daha güzeldir. Bir tavus kuşunun tüyünden daha renklidir. Ayrıca yırtıcı bir kuşunki gibi serttir.”

Ravian ayaklarına baktı, onları karın üzerinde bir sağa bir sola kaydırdı. Battaniyesinin altındaki elleri o gün öğleden sonra bulduğu nesneye doğru kayd.

“Tüye baktıkça insanın gözleri kamaşır. İçinden yüzlerce renk geçer. Tüyü bulan kişi, talihli biri olarak düşünülebilir. Ama onu zorlu bir görev bekliyor olacak.”

Ravian, yaşlı kadının anlattıklarını duymamaya çalıştı. Sıradağların derinliklerindeki Sarı Taş hakkında söylediklerini, tüyü bulan kişinin çekeceği çileleri... Ayaklarıyla karı dümdüz ederken parmaklarını tüyün etrafında kenetlemişti.

“Tüyü bulan kişi, Ateşkuşu bir kez daha küle dönüşmeden önce bulduğu tüyü Sarı Taş’a koymayı başarır, büyülü tüy gerçek renklerini gösterecek ve bulanın köyüne bolluk, bereket ve mutluluk getirecek.”

Hikâyenin sonuna gelmişlerdi. Bir süre daha ateş başında oyalanacak, ardından küçükler yatmaya gönderilecekti. Kısa süre sonra onları daha büyük çocuklar da takip edecekti.

Ancak Meta Zarissa her yıl yaptığı gibi efsaneyi anlattıktan sonra yerine oturmadı. Sessizce sıcak çayını içmek için fincanını da almadı. Hayır, olduğu yerde kaldı.

Ravian başını kaldırdı. Meta Zarissa'nın ona diktiği gözleri ışıltıyordu.

“Yüz yıl önce tüyü bulan kişi, Ommerich'ten Krip adında bir gençti. Fakir bir köyden fakir bir çocuk olarak yola çıktı, zengin bir adam olarak döndü ve köyüne de zenginlik getirdi. Bu yüz yıl önceydi...”

Meta Zarissa durakladı ve onu saran insan çemberine bir kez daha baktı. Bakışları Ravian'ın üzerine indiğinde, Ravian'ın parmakları tüyü kavradı ve gözlerini ondan kaçırdı. Kuruntu mu yapıyordu, yoksa Meta Zarissa'nın bakışları diğerlerine kıyasla onun üzerinde biraz daha mı uzun kalmıştı?

“Eğer aramızdan biri tüyü bulduysa... Eğer tılsımlı tüy gökyüzünden köyümüze düştüyse... O kişi bir kahraman olacak. Bundan yüz yıl sonra onun hikâyesi anlatılacak. Ve biz...”

Ravian artık dinlemiyordu. “Kahraman” diye söylendi kendi kendine. Kahraman olmaya hiç niyeti yoktu. Tehlike ve sıkıntılarla dolu bir göreve çıkmak için her şeyi geride bırakmak istemiyordu.

Hem bu sadece bir hikâyeydi, büyüleyici bir peri masalı. Ve yine de... Ommerich çok zengin bir kasabaydı, daha önce ülkenin en fakir yerlerinden biri olduğu söylenen bir kasaba.

Ravian, ateşin etrafında oturan insanları inceledi, köylüleri. Çökmüş yüzlerini, kötü öksürüklerini. Bazılarının gözlerinde umut belirmediğini gördü. Efsanenin doğru olduğuna ve tüyün köylerinde bulunacağına dair bir umut. Şu gariban Lending köyünde....

Ravian, tekrar alevlere baktı. Evet, tüyü o bulmuştu. Ama “Keşke bulmasaydım” diye hayıflanıyordu içten içe.

Mirdan omzunu tutup sarsınca Ravian başını kaldırdı. Uyuyakalmıştı. Neredeyse herkes gitmişti. Birkaç adam, hâlâ ateşin başında alçak sesle sohbet ediyorlardı ve Meta Zarissa nihayet ballı çayını içiyordu.

“Haydi” dedi Mirdan, “Yatma vakti geldi.”

Amcasını eve doğru takip ederken birkaç kez karda kaydı Ravian. Gece soğuktu ve battaniyesine rağmen titriyordu. Hava odun ateşi kokuyordu. Mirdan, arkasını döndü ve yeğeninine ona yetişmesini bekledi. Ardından omzunu nazikçe sıktı.

“Her şey yoluna girecek oğlum. Endişelenme. Biliyorsun, babanın kazasından beri şu genç omuzlarında büyük bir yük taşıyorsun.”

Ravian amcasının elini sıktı. “Efsane...” diye söze başladı.

“Efsane sadece bir efsane Ravian. Bize yardım etmesi için büyülü bir tüye ihtiyacımız yok. Daha önce de zor zamanlar geçirdik ama hâlâ hayattayız, değil mi? Hadi, neredeyse eve geldik.”

Mirdan’ın meşalesinin ışığında köyün içinden geçtiler. Ravian’ın evi yani annesi ve kız kardeşiyle birlikte yaşadığı kulübe, köyün bir kıyıcığında, uçsuz bucaksız ormanın sınırındaydı. Sağlı sollu evlerin dizildiği sokaktan geçerken hâlâ sesler duyuyordu. Ateşin yandığı meydana uzaklaştıkça ortalık iyice sessizleşti. Sadece soluk alıp verişleri ve kardaki ayak sesleri işitiliyordu.

Küçük evin önünde yanan ateş hâlâ tütüyordu ama içeride her şey karanlık ve sessizdi. Liore ve annesi çoktan uyumuşlardı.

“Yarın her şey daha farklı olacak” dedi Mirdan.

“Tüyü bulan kişinin Sarı Taş’a ulaşmak için zorlu bir göreve çıkması gerekiyor demek.”

“Ravian!” dedi Mirdan sertçe, “Bu sadece bir hikâye! Lütfen sihirli bir tüyün tüm sefaletimizi ortadan kaldıracağına inanmayı bırak. Bu gerçek hayat, masal değil ve hayat zordur. Hiçbir şeyi bedel ödmeden elde edemezsin, çok çalışman gerekir. Şimdi git uyu. Yarın seni ormana götüreceğim. Geyik izleri arayacağız. Milan bir tane gördüğünü söyledi. Eğer onu bulup avlarsak, bir süre için besleyici yiyeceğimiz olur. Tatlı rüyalar, oğlum. Ben şimdi gidip ateşi söndüreyim.”

Ravian başka bir şey söylemeden içeri girdi. Menteşeleri yamulduğundan kapı yerine tam oturmuyordu. Çatlaklardan hâlâ Mirdan'ın meşalesinin ışığını görebiliyordu. Ravian sessizce botlarını çıkardı. Masanın üzerinde bir tas su onu bekliyordu. Ağzını çalkaladı ve ellerini yıkadı. Sonra yatağa, annesinin ve Liore'nin yanına uzandı. Hava soğuktu. Diğer ikisi birbirine iyice sokulmuştu. Yorganın altına girdi.

“İyi geceler Mirdan” diye mırıldandı.

Bir süre sonra her yer karardı ve ateşi söndüren Mirdan'ın kendi evine, yatağına gitmek için koşarak uzaklaştığını duydu.

Bir saat sonra hâlâ karanlığa bakıyordu. Neredeyse Mirdan'a tüyü bulduğunu söyleyecekti. Onu eline aldığı anda, bir karıncalanma hissetmişti. Şu anda hissettiği karıncalanmanın aynısını.

Battaniyenin altına baktı ve soluk, mavi parıltıyı gördü. Ateşkuşu'nun tüyü... Büyülü tüy... Onca insan duruken neden tüyü kendisi bulmuştu ki?